

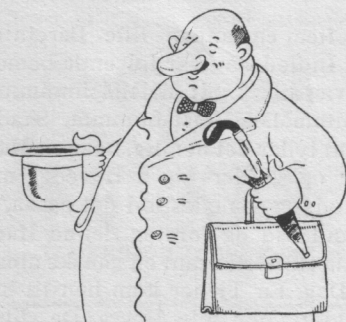
AVERTERING

REKLAME- OG
FORRETNINGSMANDENS
AFDELING

Af Reklamechef GUNNAR HANSEN

der naturligvis ogsaa har
leveret Tegningerne.

Vil De tegne denne Annonce —!

NAAR man har beskæftiget sig i en Aarrække med Reklame, opdager man, at Reklame i Virkeligheden kun hviler paa Menneskekundskab tilsat lidt teknisk Viden.

Det gælder om at træffe saa mange Mennesker som muligt, og at komme dem saa tæt ind paa Livet, at man lærer deres Tankegang og Vaner at kende.

En Reklamemands første Pligt er at lære de Mennesker at kende, han skal sælge til. Og her har man i Reklameafdelingen en Chance som meget faa Steder. Her mødes alle Typer lige fra den mest diletantiske Sælger til Stjernesælgeren, — fra den mest forsagte Husmoder til den fødte Kværlant og fra den primitive Opfinder til den største Fupmager.

Jeg skal forsøge at give Dem et Glimt af nogle af de Mænd, der som en Ugerevy passerer forbi mig i det daglige Reklamearbejde.

Revolversælgeren.

MIT første store Chok fik jeg kort efter, at jeg som ganske ung var blevet Reklamechef i A.S. Fisker & Nielsen. Ind traadte en Herre med et meget strengt Blik i Øjet: »De maa tegne denne Annonce i dette Politiblad?« —

MÆND, JEG MØDTE

eller: Fra Reklamens Forværelse

Jeg havde lige lagt min første Avertierungsplan, og der stod ikke noget om Fagblade, saa jeg sagde blankt: »Nej.« — »Naa, saa det vil De ikke«, snurrede Manden og rejste sig truende, »jeg ser ingen anden Udvej, end at meddele dette til Politidirektøren, saa skal De høre nærmere!«

Ærlig talt, jeg gik og var smæk nervøs i flere Dage, jeg kendte endnu ikke Revolversælgeren. — I Dag morer han mig, og den Sælger er ikke født, der kan sælge mig en Vare, jeg ikke ønsker, man bliver haardkogt.

Mange vil sige; det var dengang, — men nej, han lever i bedste Velgaaende. Jeg skal give Dem en glimrende Idé. Naar en offentlig Institution ringer angaaende Annonce, skal De altid sige: »Jeg skal ringe senere.« — De faar saa et Nummer opgivet, tager Telefonnøglen, og opdager, at efter det opgivne Nummer ligger Statsbanernes Generaldirektorat i en Rulleforretning i Istedgade, medens en anden lige saa stor Institution har til Huse i et Værtshus paa Amagerbrogade.

Fupmageren kan ogsaa møde op uden Varsel med en Kvittering fra et Fagblad. Bilagsblad har han ikke med, det skal blive sendt. Papirer findes der heller ikke paa Annoncen, det er Direktionen, der har tegnet den.

Undersøger man saa Adressen paa Kvitteringen, vil man finde de pudsige Ting, dels findes det paagældende Nummer slet ikke i Gaden, eller ogsaa er det Zoologisk Museum eller en Kirke.

Fuppet trives i Perioder, som Regel med et halvt Aar imellem, det er muligt at det saa foregaar i Provinsen i Mellemtiden.

Den store Idé.

EN Dag bankede det paa min Dør, og ind traadte en stille, rolig Mand

med hvid Kittel og sort Kasket, jeg troede først, det var en af vore Kunder, der havde noget paa Hjerter, men den stille Mand havde i sin Hjerne udklækket en Plan af fuldstændig fantastiske Dimensioner.

Han vilde have, at Firmaet som Reklame skulde købe en stor oplagt Dampers »Hamlet«, der laa ude i Sydhavnen. Skibet skulde sættes paa Bedding, hvorefter der skulde skæres store Huller i Bunden. I Hullerne skulde sættes Spejlglasser, fra Bænke i Bunden kunde Publikum saa sidde og nyde Udsigten til Havbunden og Fiskelivet, selvfølgelig skulde Skibet hedde »Nilfisken«.

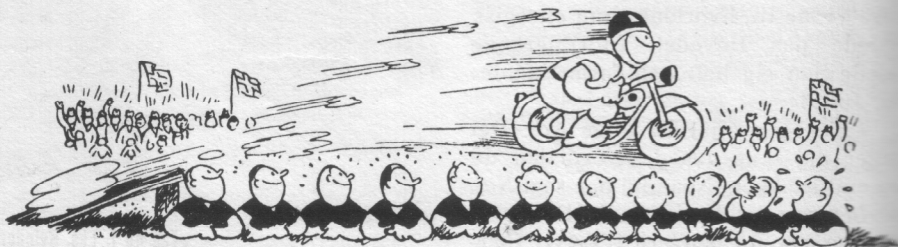
Ideen var slet ikke daarlig, men tænk hvad det havde kostet. Det er vanvittigt svært, at forklare Folk, at den Slags Ting ikke kan lade sig gøre. Selv tror de paa Tanken og er saa begejstrede for den, at de føler det som en Fornærmelse, naar man ikke vil være med paa den.

Det mest morsomme ved disse Opfindere er, at de altid først skal diskutere, hvormeget de skal tjene pr. Eksemplar, inden de ruller ud med Ideerne.

Manden der klarede alt.

VI stod til vort Jubilæum og skulde bruge et Luftbillede af Fabriken. Det var slet ikke saa let at faa taget. Vi havde paa det Tidspunkt egen Flyvemaskine, men da vi forsøgte at tage Billedet blev Maskinen noteret af ivrige Politibetjente, der selvfølgelig senere i Retten var ude af Stand til at bevise, i hvilken Højde Maskinen havde fløjet. Havde Billedet været godt, havde der ikke været mere at tale om, men det duede ikke. Tag det om, turde vi ikke, vi kunde risikere at blive skrevet af mange flere Betjente.

Til alt Held kendte jeg en Film-

Hans Yndlingsforøjelse er at springe over et helt Fodboldhold.